

Paul Yonggi Cho

**Khi
THƯỢNG ĐẾ
trả lời**

KHI THƯỢNG ĐẾ TRẢ LỜI

Bài làm chứng của Mục Sư tiến sĩ Cho Yonggi, dịch từ quyển "Khi Phật không trả lời" từ Anh Ngữ ra Việt Ngữ.

Đây là câu chuyện thật, tác giả là con trai trong một gia đình sùng kính Phật giáo. Ông bị bệnh lao phổi xuất huyết sắp chết, được Đức Chúa Giê-Xu chữa lành và trở thành một nhà truyền giáo nổi danh trên thế giới, về những công việc quyền năng mà Chúa đã làm, qua đời sống chức vụ của ông. Ông hiện là Hội Trưởng giáo hội Phúc Âm Ngũ Tuần (Assemblies of God) Đại Hàn, và đang chủ tọa một Hội Thánh lớn nhất thế giới, có 200.000 giáo hữu dự thánh lễ mỗi Chúa Nhật tại Hán Thành.

Cuộc phấn hưng vĩ đại nhất trong lịch sử Cơ đốc giáo từ trước đến nay, đang khiến các giáo phái khắp thế giới chú ý, được phát sinh từ Hội Thánh của tác giả. L T S

Không rõ người dịch

HTTLVN Moscow - TINLANH.RU

Tôi nằm chờ chết trong chiếc lều duy nhất dành cho tôi, phủ bằng tám chân tạ tôi bán thu.

Thật là một điều dường như hoàn toàn bất công. Tôi đã làm việc khó nhọc để sống lây lất bằng một bữa ăn. Tôi đã phấn đấu vất vả để học hành, để chuẩn bị tạo lập cuộc đời. Tôi đã mơ ước xây dựng một điều gì cho riêng tôi, nhưng bây giờ tôi đang nằm để chờ chết.

Từ thuở bé, tôi đã thờ lạy Phật, nhưng bây giờ Phật chẳng ban cho tôi sự cứu giúp nào cả. Thật ra, tôi không ngạc nhiên, vì trong những năm gia đình theo Phật, chưa bao giờ tôi thấy Phật đáp ứng một lời cầu xin nào.

Gia đình tôi sống ở miền bắc Đại Hàn. Khi chiến tranh bùng nổ, chúng tôi đã mất nhà cửa cùng với những người khác. Chúng tôi lánh nạn xuống Pusan, ở miền Nam. Tiền bạc và thực phẩm vô cùng thiếu thốn. Tôi phải làm việc thật vất vả mới có đủ một bữa ăn mỗi ngày và để tiếp tục học hành.

Một ngày kia, trong lúc đang làm việc, máu bỗng trào ra đầy miệng tôi. Tiếp theo đó, máu cũng chảy ra nơi lỗ mũi. Tôi cố gắng để khỏi bị nghẹt thở cho đến khi ngất xỉu. Khi tỉnh dậy, áo quần tôi dính đầy máu. Tôi không thể gượng dậy được vì quá

choáng váng. Tôi cũng không biết tôi đã nằm tại đó bao lâu. Cuối cùng, tôi phải khó nhọc lắm mới đứng dậy được và bước về nhà. Suốt đêm tôi bị lên cơn sốt mê man, lúc mê lúc tỉnh, và mỗi lần ho máu lại trào ra.

Sáng hôm sau, tôi cảm thấy gần chết hơn là sống. Cha mẹ tôi đưa tôi đến một bệnh viện và nhờ một y sĩ khám nghiệm. Ông ta chụp quang tuyến X buồng phổi của tôi, sau đó ông bảo tôi: "Tôi rất buồn, nhưng chúng tôi không thể làm gì cho anh được. Anh không thể sống thêm một tháng nữa."

"Bác sĩ!" Tôi thét lên: "Ông đang nói thật với tôi chứ?"

ANH KHÔNG THỂ SỐNG THÊM MỘT THÁNG NỮA:

Vị y sĩ cho tôi xem tấm phim chụp quang tuyến X và giải thích: "Lá phổi bên phải của anh hoàn toàn bị hủy hoại vì bệnh lao. Phần bên trái đã nát và ung thối. Lá phổi bên trái của anh cũng bị lao. Tình trạng thiếu dinh dưỡng và làm việc cực nhọc đã khiến trái tim anh nở lớn ra, và khiến cho máu không thể lưu thông điều hòa. Không có một loại dược phẩm nào

có thể chữa trị những chứng bệnh này, cho nên tôi không còn cách nào khác hơn là nói với anh sự thật!"

Tôi trở về nhà, người choáng váng. Cha tôi an ủi tôi: "Con ạ, không có sinh cũng không có tử, không có vui cũng không có buồn. Chỉ ở trong Phật mới có sự thực hữu. Con hãy quên sự sống sự chết đi để lo tịnh dưỡng." Tôi phản đối: "Máu đang trào ra nơi miệng con là thật. Sự đau đớn mà con đang chịu đựng là thật. Phật và những triết lý của cha không giúp ích gì cho con cả. Con bác bỏ hết."

Một hôm, đang khi nằm trong chiếc lều, sự sợ hãi và tuyệt vọng xâm chiếm tâm tư tôi. Tôi gào lên: "Có Thượng Đế không? Nếu có Đấng nào gọi là Thượng Đế đang ở chỗ nào trong vũ trụ, xin đến và cứu giúp tôi! Tôi muốn được sửa soạn để chết!"

CÓ THƯỢNG ĐẾ TRONG VŨ TRỤ KHÔNG?

Thượng Đế đã nghe lời cầu xin của tôi và Ngài đã trả lời bằng một hình thức mà tôi không nghĩ đến! Một cô gái nhỏ gõ cửa và bước vào, tay ôm quyển Kinh Thánh. Tôi kinh ngạc vì theo văn hóa của Đại Hàn, đàn bà không cấp tiến và đàn ông không thích để đàn bà dạy dỗ. Tôi quyết liệt bảo cô bé rời khỏi

căn lều, nhưng cô nói rằng: "Tôi biết ông đang sắp chết, tôi muốn được nói chuyện với ông về Đức Chúa Giê-Xu Christ, Cứu Chúa của tôi."

Tôi càng giận dữ và mắng nhiếc cô gái. Tôi bảo cô rằng hàng triệu vi trùng lao đang bay đây trong không khí và cô sẽ bị lây bệnh. Cô chỉ trả lời: "Đấng Christ của tôi sẽ bảo vệ tôi"; và cô tiếp tục làm chứng cho tôi. Cuối cùng cô rời căn lều và tôi nói: "Nhờ ơn Phật, cô ta đã đi."

Sáng hôm sau cô gái trở lại. Lần này cô hát những bài ca và đọc lớn những lời trong Kinh Thánh. Tôi nguyên rủa và gọi cô ta là "một con chó Cơ-đốc", nhưng cô ta không có phản ứng gì cả. Suốt ngày chỉ nói về Đấng Christ.

Vào ngày thứ năm khi cô gái đến, tôi hỏi tại sao cô tiếp tục đến và cầu nguyện cho tôi. Cô bảo tôi: "Có một Đấng thúc dục tôi đến đây và cầu nguyện cho ông."

"Đấng đó là ai? Tôi hỏi cô gái.

"Là Đức Chúa Giê-Xu của tôi." Cô gái trả lời và nước mắt bắt đầu chảy dài xuống trên đôi má của cô. Thành linh sự cố chấp của tôi tan biến, tôi cũng bắt đầu khóc và bảo cô gái: "Tôi muốn biết Chúa Giê-Xu của cô."

Cô trao cho tôi quyển Kinh Thánh và tôi bắt đầu đọc từ chỗ được cô chỉ dẫn, đoạn thứ nhất của sách Mathiơ. Mấy phút sau tôi kêu lên: "Đoạn này giống như một cuốn điện thoại niên giám, làm thế nào giúp ích tôi được?" Cô bảo tôi cứ tiếp tục đọc và sẽ tìm được một câu chuyện kỳ diệu. Sau khi cầu nguyện thêm một lần nữa, cô gái rời khỏi căn lều.

Tôi đọc tiếp, định ninh sẽ gặp những triết lý khó hiểu, giống như triết lý của Phật giáo mà tôi đã đọc. Nhưng tôi khám phá ra: Kinh Thánh là một quyển sách nói về một Đấng gọi là Giê-Xu Christ, con của Đức Chúa Trời.

Tôi đọc những chỗ nói về Đức Chúa Giê-Xu chữa lành kẻ đau và cứu kẻ chết sống lại. Tôi nghĩ rằng nếu tôi chỉ đến với Chúa Giê-Xu thì Ngài sẽ giúp tôi. Nhưng lý trí lại cho rằng tôi không thể đến với Ngài được. Tôi đã xúc phạm và ghét Ngài. Tôi cố gắng tìm một câu Kinh Thánh dẫn chứng rằng Đấng Christ ghét bỏ tội nhân, nhưng hoài công tôi chẳng tìm được một câu nào cả. Trái lại, tôi thấy Ngài đã tha thứ cho người đàn bà tà dâm và giải thoát những kẻ bị quỷ ám. Ngài luôn luôn tiếp nhận kẻ đau ốm và người tội lỗi. Dần dần tôi ý thức được rằng, mặc dù tôi là một người nghèo nhất trong đám

người nghèo, một kẻ đầy tội lỗi và sắp chết vì bệnh lao phổi, Đức Chúa Giê-Xu sẽ tiếp nhận tôi.

Từ ngày tặng cho tôi quyển Kinh Thánh, cô gái không trở lại. Tôi không biết tên cũng không biết làm thế nào để tìm cô gái. Tôi đang cần một người hướng dẫn tôi để gặp Đức Chúa Giê-Xu. Tôi cố gắng bước ra ngoài đường phố và dò hỏi. Một người chỉ cho tôi một cơ sở truyền giáo, ở đó có một tu sĩ người Hoa Kỳ.

TÔI MUỐN BIẾT ĐỨC CHÚA GIÊ-XU CỦA CÔ

Tôi kiệt sức đến nỗi không thể đi được mười bước mà không nghỉ, tôi phải nhờ người đàn ông đó đưa đi đến cơ sở truyền giáo. Khi chúng tôi đến nơi, người ta đang ca hát, gương mặt của mọi người đầy vẻ hân hoan. Vị tu sĩ người Mỹ đứng lên để giảng dạy. Tôi ngạc nhiên vì ông không mặc áo dài như những tu sĩ Phật giáo. Ông giảng qua một thông dịch viên, những lời giảng làm tôi cảm động. Khi ông mời những tội nhân bước lên phía trước, tôi là người đầu tiên đến gặp ông. Vị tu sĩ đưa tôi vào văn phòng, giải thích cho tôi biết chương trình cứu rỗi và hướng

dẫn tôi cầu nguyện ăn năn tội.

Trong khi tôi cầu nguyện ăn năn tội với Đức Chúa Trời và quyết định tiếp nhận Đức Chúa Giê-Xu làm Cứu Chúa của chính tôi, thì một niềm bình an tràn ngập trong tôi. Tôi cảm thấy tất cả tế bào trong thân tôi đều nhận được một sức mới. Có một năng lực đang dâng trào lên trong người tôi và tôi tưởng rằng tôi sắp ói ra máu. Nhưng không phải, tôi nhận ra rằng đó là niềm vui! Tôi muốn hát vang lên, nhưng lại không biết hát như thế nào.

Tôi hỏi vị tu sĩ, đó là ông Louis Richards, một giáo sĩ thuộc giáo hội Phúc Âm Ngũ Tuần: "Đây là sự thực? Tôi đang bị thôi miên phải không?"

Ông trả lời: "Anh không bị thôi miên đâu. Đức Chúa Giê-Xu, nguồn nước hằng sống, đang chảy trào vào cuộc đời của anh. Đây là bằng chứng mà anh đang cảm thấy."

Tôi trở về nhà mang theo niềm vui sướng cùng sự bình an. Tôi kể lại cho gia đình nghe những điều đã xảy ra. Ở Đại Hàn, người thờ phượng Đức Chúa Giê-Xu có nghĩa là chấm dứt thờ cúng vong linh của tổ tiên. Sự kiện này thường dẫn đến sự đoạn giao của gia đình. Chị tôi, người mà tôi kính yêu, đã thuyết phục tôi: "Em yêu mến Giê-Xu hơn gia đình sao?"

Em có thể bỏ hết gia đình vì Ngài sao?" Còn cha tôi thì bảo rằng ông không còn quan tâm đến sự sống chết của tôi nữa, và bảo tôi phải rời khỏi gia đình ngay. Tôi lấy một ít đồ dùng và đi đến nhà ông bác tôi. Gặp tôi ở ngưỡng cửa, bác tôi liền bảo: "Con chó Cơ-đốc bản thủ, mày không được đón tiếp nơi đây đâu. Hãy đi chỗ khác."

Tôi không còn nơi nào khác để đi, nhưng niềm vui sướng và sự bình an vẫn tràn ngập tâm hồn tôi. Tôi quyết định đi lên núi đặng chờ chết. Lúc bấy giờ một ý nghĩ khác đến với tôi. Tôi phải đến nói vài lời cảm ơn cuối cùng với người Mỹ đã hướng dẫn tôi gặp Đức Chúa Giê-Xu.

Gặp ông ở ngoài cửa, tôi nói: "Anh Richard, tôi thành thật cảm ơn lòng tốt của anh đã hướng dẫn tôi đến với Đấng Christ. Từ khi tiếp nhận Ngài, gia đình đã từ bỏ tôi, cho nên tôi sắp lên núi để chờ chết. Tuy nhiên, tôi muốn anh biết rằng tôi biết ơn anh."

Mục Sư Richard kéo tôi vào trong nhà và đọc Kinh Thánh cho tôi nghe: "Khi cha mẹ từ bỏ tôi, Chúa sẽ đón tiếp tôi." Ông bà Richard dọn một chỗ cho tôi trong căn nhà của họ. Bà Richard nấu những món ăn ngon và chúng tôi cùng ngồi ăn.

Tôi đã khóc trong lúc ngồi ăn và nói rằng:

"Anh Richard, tôi không biết rằng anh yêu thương tôi. Anh không liên hệ gì với tôi, sao anh có thể yêu thương tôi như thế này? Ông trả lời: "Bởi vì Đức Chúa Giê-Xu cũng đã cứu tôi."

Lương tâm không cho phép tôi ở chung trong nhà của họ mà tạo những tai hại cho họ vì chúng lao phổi của tôi. Cho nên nhờ sự giúp đỡ của Chúa, tôi thuê được một căn phòng nhỏ bên cạnh.

Mục sư Richard tiếp tục dạy Kinh Thánh cho tôi. Ông bảo tôi: "Lời Chúa có quyền năng sáng tạo phi thường. Lời Chúa sẽ chữa lành cho anh." Điều này hầu như quá siêu phàm đối với thực tế, nhưng Mục sư Richard đã chỉ tôi nhiều đoạn Kinh Thánh. Tôi học thuộc những câu Kinh Thánh này và một ngày kia tôi đem ra thí nghiệm.

Tôi khóa cửa phòng và bắt đầu cầu nguyện: "Kính lạy Đức Chúa Giê-Xu, con muốn được gặp Ngài, xin cho con biết rõ tương lai của con." Tôi chờ đợi, nhưng Đức Chúa Giê-Xu Christ không đến. Sau đó tôi nhắm nghiền mắt lại, hy vọng Ngài có thể hiện ra trong một sự hiện thấy. Nhưng không có một sự hiện thấy nào. Tôi cầu nguyện suốt ngày. Đêm đến ngực tôi đẫm ướt mồ hôi, nhưng tôi vẫn tiếp tục cầu nguyện. Quá nửa đêm, tôi không còn sức lực và

nằm xuống nghỉ.

Thình lình căn phòng sáng rực. Những luồng ánh sáng thoát đầu tôi tưởng là khói đang cuộn vào. Tôi kinh hoàng, tưởng căn nhà đang bốc cháy. Tôi kêu la, nhưng không có âm thanh nào thoát ra.

Tuyệt vọng, tôi ngó chung quanh và thấy hai bàn chân đứng bên cạnh tôi. Tôi nhìn lên cao hơn và thấy một chiếc áo dài trắng. Rồi tôi thấy một gương mặt giống như mặt trời sáng rực, đang phát chiếu những tia sáng. Tôi vẫn không biết Đấng đó là ai, cho đến khi tôi nhận ra chiếc mào bằng gai. Những gai nhọn đâm vào thái dương, đầu Ngài, và những giọt máu đang chảy dài xuống. Lúc bấy giờ tôi nhận biết Ngài là Đức Chúa Giê-Xu Christ. Tình yêu của Ngài tràn ngập tâm hồn tôi.

Trước kia những vị thần của tôi là những thần của sợ hãi và tai ương. Tôi thường đến đền thờ của những vị thần này để xin khỏi bị trừng phạt. Nhưng Đức Chúa Giê-Xu thì lại khác hẳn. Tôi cảm nhận tình yêu của Ngài và tất cả sợ hãi đều tan biến.

Một niềm hân hoan tuyệt vời phát xuất từ đáy lòng của tôi. Môi và lưỡi tôi bắt đầu nói. Tôi thờ ngẩn lại và dường như có một Đấng đang điều khiển và bắt phục môi lưỡi tôi. Tôi không biết điều đó là

gì, nhưng tôi nhận thật rằng tôi càng nói, càng cảm thấy thoải mái hơn. Cho nên tôi cứ nói và tiếp tục nói.

Khi tôi ý thức ngó lại sự vật chung quanh, Đức Chúa Giê-Xu đã biến dạng, nhưng sự vinh hiển vẫn còn tràn vào tâm hồn tôi. Tôi quên hẳn sự đau nhức trong tim, trong phổi tôi và chạy đến cơ sở truyền giáo. Tôi bảo Mục Sư Richard rằng tôi đã thấy Đức Chúa Giê-Xu và đã nói một thứ tiếng lạ. Ông mở Kinh Thánh đoạn 2 của sách Công vụ các sứ đồ và giải thích cho tôi biết: tôi đã được báp têm trong Đức Thánh Linh như các môn đồ đầu tiên. Chúng tôi khóc lên vì vui sướng.

Sự từng trải mới mẽ này khiến tôi muốn làm chứng về Chúa. Tôi đi ra ngoài đường phố và nói về Đức Chúa Giê-Xu với mọi người đang khi sức khỏe tôi khả quan hơn. Tôi đã đi từ nhà này sang nhà khác.

Một hôm tôi nhận thức rằng tôi không còn đau đớn trong tim và cũng không còn khó thở nữa. Tôi đi đến bệnh viện, sau khi khám nghiệm và chiếu quang tuyến X, y sĩ bảo tôi buồng phổi của tôi rất tốt, không còn vết tích bệnh lao. Tim của tôi cũng bình thường.

Được sự khuyến khích của các giáo sĩ giáo hội Phúc Âm Ngũ Tuần, tôi ghi danh học thần đạo ở Hán Thành. Thường thì tôi không có tiền. Vào những lúc thời tiết lạnh thì các giáo sĩ cho tôi mượn áo choàng để tôi không bị lạnh. Nhưng tôi có Đức Chúa Trời, có Kinh Thánh và có sự bình an.

Sau đó, tôi bắt đầu rao giảng đạo Chúa trong một căn lều vải rách rưới, trên một khu đất bỏ hoang. Một nhóm tín hữu nghèo khổ nhóm họp tại đó. Tôi kể cho họ những điều mà Đức Chúa Giê-Xu đã làm cho tôi, và bảo rằng Ngài sẽ làm những điều đó cho họ. Chẳng bao lâu căn lều đầy người và họ phải đứng ở bên ngoài.

Chúng tôi cần có một chỗ để thờ phượng Chúa lâu dài vì sự phát triển của Hội Thánh, và chúng tôi đã mua được một cơ sở trung tâm ở Hán Thành. Cuộc phấn hưng tiếp tục. Chẳng bao lâu hàng trăm giáo hữu nhóm chạ thánh đường. Chúng tôi phải nói rộng phòng họp và phải tổ chức hai thánh lễ mỗi buổi sáng Chúa Nhật, rồi ba lễ, bốn lễ. Ngôi thánh đường mới của chúng tôi có 10.000 chỗ ngồi đã được hoàn tất. Trong năm vừa qua có 1.000 tín hữu mới thêm vào Hội Thánh.

Hội Thánh chúng tôi tăng trưởng bởi vì chúng

tôi giảng về Đức Chúa Jesus Christ hôm qua, ngày nay và cho đến đời đời không hề thay đổi. Ngài tiếp nhận tôi khi tôi sắp chết, cứu tôi, chữa lành cho tôi và báp têm trong Đức Thánh Linh cho tôi. Đó là những điều mà nhân loại hiện đang khao khát. Triết lý và tôn giáo không đáp ứng được nhu cầu của nhân loại. Thế giới cần sự hiện diện của Đức Chúa Jesus Christ.

Bạn thân mến,

Sau khi đọc xong quyển sách nhỏ này nếu bạn muốn vâng phục Đức Chúa Giê-Xu Christ, tin nhận Ngài làm Cứu Chúa cho cá nhân mình, bạn hãy quỳ xuống hướng lòng về Chúa mà cầu nguyện:

"Lạy Đức Chúa Trời, con vốn là tội nhân đáng phải bị đoán phạt trong hỏa ngục, nhưng Ngài đã thương yêu con, ban Con Một của Ngài là Đức Chúa Giê-Xu Christ giáng thế để đền tội cho con. Giờ đây con ăn năn tội của con, xin Ngài tha thứ con và tiếp nhận con làm con cái của Ngài. Cầu xin Đức Chúa Thánh Linh dẫn dắt con vào mọi lẽ thật của Chúa và tái tạo con trở nên người mới để con có sự dạn dĩ mà làm chứng cho Ngài. Con thành tâm cầu nguyện nhơn danh Đức Chúa Giê-Xu Christ. Amen!"

